ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ସତ୍ତର

ପ୍ରାଚୀନ ଫଳକମାନରୁ ଆଧୁନିକ ଦାୟିତ୍ୱମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ: ଚୁକ୍ତିର ଯାତ୍ରାର ଉନ୍ମୋଚନ

Jeff Pippenger
2024-02-03

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେ ଏହି ଚୁକ୍ତି-ସମ୍ପର୍କର ଭିତି ଓ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଦୁଇଟି ପଟିଆ ଦେଲେ। ସେହି ଦୁଇଟି ପଟିଆ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କର ଏହି ଦାୟିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କଲା ଯେ ସେମାନେ ଏହି ଦୁଇଟି ପଟିଆର ଜୀବନ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଜଗତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ। ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେ ଏହି ଚୁକ୍ତି-ସମ୍ପର୍କର ଭିତି ଓ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଦୁଇଟି ପଟିଆ ଦେଲେ। ସେହି ଦୁଇଟି ପଟିଆ ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଦାୟିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କଲା ଯେ ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଚାରିଟି ପଟିଆର ଜୀବନ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଜଗତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ।

ଈଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଚୀନ ସାକ୍ଷାତ୍ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ମିଶରୀୟ ଦାସ୍ୟବନ୍ଧନର ସାକ୍ଷାତ୍ ଦାସତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଲାଲ ସମୁଦ୍ର ଅତିକ୍ରମଣର ନିରାଶା ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଣିଥିଲେ, ସେଥିରୁ ସହସ୍ରେ ସେଇ ଦୁଇଟି ପଟିଆ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ପ୍ରାଚୀନ ସାକ୍ଷାତ୍ ଇସ୍ରାଏଲ ଯେ ସମୟ ଦାସ୍ୟବନ୍ଧନରେ ରହିଥିଲା, ତାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଚାରିଶେ ତିରିଶି ବର୍ଷ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଦାସ୍ୟବନ୍ଧନରେ ଥିବାବେଳେ ପ୍ରାଚୀନ ସାକ୍ଷାତ୍ ଇସ୍ରାଏଲ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାହା ପାଳନ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲା।

ଦୁଇଟି ଫଳକ ଆତ୍ମିକ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା ସେହି ସମୟର ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ପରେ, ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ କାଥୋଲିକ ବନ୍ଧନର ଆତ୍ମିକ ଦାସତ୍ୱରୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ, ଏବଂ 1844 ମସିହାର ମହା ନିରାଶା ମଧ୍ୟରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଣିଲେ। ଯେ ସମୟକାଳ ଧରି ଆତ୍ମିକ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ବନ୍ଧନରେ ଥିଲା, ତାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଏକ ହଜାର ଦୁଇଶେ ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ବନ୍ଧନାବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ଆତ୍ମିକ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ଭୁଲିଗଲା, ଏବଂ ତାହା ପାଳନ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା।

ଯେ ସେହି ଇତିହାସିକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପାଇଁ ନେଇଯିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୋଶାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଫଳକ ଦାନ କରୁଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଭାଇ ଆହରୋନ ଗୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରର ପ୍ରତିମା ତିଆରି କରୁଥିଲେ। ଦଶ ଆଜ୍ଞାର ସେହି ଦୁଇଟି ଫଳକ ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଈର୍ଷାଳୁ ଈଶ୍ୱର, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଈର୍ଷା ବିଶେଷକରି ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ବିରୋଧରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୋଶା ପର୍ବତରୁ ଅବତରଣ କଲେ, ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସେହି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିମାକୁ ଘିରି ନଗ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତିଆରି କରିଥିଲେ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମୁଖପାତ୍ର ଭାବେ ଚୟନିତ ହୋଇଥିଲେ।

> ଏବଂ ଯିହୋବା ଯେ ତାଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ, ସେହି ଯିହୋବାଙ୍କ ସମସ୍ତ କଥା ଓ ସେ ତାଙ୍କୁ ଯେ ସମସ୍ତ ଚିହ୍ନ କରିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଥିଲେ, ସେସବୁ ମୋଶା ଆରୋଣଙ୍କୁ କହିଲେ। ତାହାପରେ ମୋଶା ଓ ଆରୋଣ ଯାଇ ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କଲେ। ଏବଂ ଯିହୋବା ମୋଶାଙ୍କୁ ଯେ ସମସ୍ତ କଥା କହିଥିଲେ, ଆରୋଣ ସେସବୁ କହିଲେ, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେହି ଚିହ୍ନମାନ କଲେ। ଯାତ୍ରା 4:28–30.

ପୁରାତନ ଇସ୍ରାଏଲ୍‌କୁ ସେହି ଚୁକ୍ତିର ଇତିହାସରେ, ଯେତେବେଳେ ଚୁକ୍ତିର ଦୁଇଟି ପଟିଆ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ନେତୃତ୍ୱ କରିଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କର ଭାଇ ଇର୍ଷ୍ୟାର ପ୍ରତିମା-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଦ୍ରୋହର ନେତା ଥିଲେ। ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ୍‌କୁ ସେହି ଚୁକ୍ତିର ଇତିହାସରେ, ଯେତେବେଳେ ଚୁକ୍ତିର ଦୁଇଟି ପଟିଆ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ନେତୃତ୍ୱ କରିଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ 1863ରେ ବିଦ୍ରୋହର ନେତା ଥିଲେ, ଏବଂ 1863 ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ପ୍ରଥମ ପିଢ଼ୀକୁ ବଳିବେଦୀର ଫଟକର ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରରେ ସ୍ଥାପିତ ଇର୍ଷ୍ୟାର ଏକ ପ୍ରତିମା ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> ତାହାପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର , ଏବେ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ତୁମ ଚକ୍ଷ ୁ ଉପରେ ଉଠା। ତେଣୁ ମୁଁ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ମୋର ଚକ୍ଷ ୁ ଉଠାଇଲି, ଏବଂ ଦେଖ, ବେଦୀର ଫଟକର ପ୍ର ବେଶଦ୍ୱ ାରରେ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ଇର୍ଷ୍ୟ ାର ଏହି ପ୍ର ତିମା ଥିଲା। ଯିହିଜେ ୍କଲ 8:5।

"ବେଦୀ" ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ।

> "ଆମେ ପବିତ୍ର ଏବଂ ସାଧାରଣକୁ ମିଶାଇ ଦେବାର ବିପଦରେ ଅଛୁ। ଆମ ପ୍ରୟାସମାନଙ୍କରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିବା ପବିତ୍ର ଅଗ୍ନିକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବା ଉଚିତ। ସତ୍ୟ ବେଦୀ ହେଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ; ସତ୍ୟ ଅଗ୍ନି ହେଉଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା। ଏହାହିଁ ଆମର ପ୍ରେରଣା। କେବଳ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ସେ ଜଣେ ନିରାପଦ ପରାମର୍ଶଦାତା ହୁଅନ୍ତି। ଯଦି ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ମନୋନୀତଜନମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବିଚିତ୍ର ବେଦୀମାନଙ୍କଠାରେ ପଚାରିବାକୁ ଫେରିଯାଉ, ତେବେ ଆମ କର୍ମାନୁସାରେ ଆମକୁ ଉତ୍ତର ଦିଆଯିବ।" Selected Messages, book 3, 300.

"ଦ୍ୱାର" ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀ।

> "ନମ୍ର ଓ ବିଶ୍ୱାସୀ ଆତ୍ମା ପାଇଁ, ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଅଟେ। ସ୍ତୁତିର ଗୀତ, ପ୍ରାର୍ଥନା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହିଯାଇଥିବା ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଉପରସ୍ଥ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ, ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଉପାସନା ପାଇଁ—ଯାହାରେ କୌଣସି ଅଶୁଚି ବସ୍ତୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ନାହିଁ—ଏକ ଜନସମୂହକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତ ସାଧନ ଅଟନ୍ତି।" Testimonies, volume 5, 491.

୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ଲାଓଦିକିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଆଇନଗତ ଭାବେ ନିବନ୍ଧିତ ଏକ କଳିସିଆ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ରହିବାକୁ ବନ୍ଦ କରିଥିଲା। ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ କଳିସିଆର ଇତିହାସରେ "ପ୍ରବେଶ" କରିଥିଲେ। ୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କଳିସିଆ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ସରକାର ସହିତ ଏକ ଆଇନଗତ ସଂଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା। ସେହି ବର୍ଷରେ ସେମାନେ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ପଟ୍ଟିକାଙ୍କୁ ପ୍ରତିସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଜାଲିଆତି ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ କରାଇଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପଟ୍ଟିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ଆହାରୋଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟାରୂପେ ସୂଚିତ ଲୋକମାନେ ଏକ ଜାଲିଆତି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଜ୍ଞା ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ଏବଂ ପ୍ରତିମା-ଉପାସନା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସବୁଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ସତର୍କବାଣୀ ଅଟେ। ସେଠି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସ୍ୱଭାବକୁ ଈର୍ଷ୍ୟାନ୍ୱିତ ଈଶ୍ୱର ଭାବେ ପରିଚୟ କରାନ୍ତି। ସେଠି ସେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ଯେ, ସେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡକୁ ତୃତୀୟ ଓ ଚତୁର୍ଥ ପୁରୁଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଖିଥାନ୍ତି। ଦଶ ଆଜ୍ଞା ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ୱଭାବର ଏକ ପ୍ରତିଲିପି।

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଯାହା କିଛି ଅନୁସରଣ କଲା, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଦାୟୀ ଥିଲେ। ଜାତିର ପାପ ଏବଂ ଜାତିର ପତନ ଧର୍ମୀୟ ନେତାମାନଙ୍କ କାରଣରୁ ହୋଇଥିଲା।"
>
> "ଆମ ଦିନରେ କି ସେହି ଏକେଇ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟରତ ନୁହେଁ? ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର କୃଷକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କି ଅନେକେ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କ ପଦଚିହ୍ନରେ ଚାଲୁନାହାନ୍ତି? ଧର୍ମଶିକ୍ଷକମାନେ କି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସରଳ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ଦୂରେ ନେଇଯାଉନାହାନ୍ତି? ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପାଳନରେ ଶିକ୍ଷିତ କରିବାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, କି ସେମାନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମରେ ଶିକ୍ଷିତ କରାଯାଉନାହିଁ? ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କର ଅନେକ ମଞ୍ଚରୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା ଶିଖାଯାଉଛି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟକାରକ ନୁହେଁ। ମାନବୀୟ ପରମ୍ପରା, ବିଧିବିଧାନ ଏବଂ ଆଚାର-ପ୍ରଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଉଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନଗୁଡ଼ିକ ନିମନ୍ତେ ଅଭିମାନ ଓ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷକୁ ପୋଷଣ କରାଯାଉଛି, ଯେବେକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ଅବହେଳା କରାଯାଉଛି।"
>
> "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପରେ ସାରି ଦେଇ, ମଣିଷମାନେ ସେମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ରର ପ୍ରତିଲିପି। ଏହା ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ମୂର୍ତ୍ତ ରୂପ ଦେଇଥାଏ। ଯିଏ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ, ସେ ନିଜକୁ ସେହି ଧାରାର ବାହାରେ ରଖୁଛି, ଯେଉଁଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ।" Christ's Object Lessons, 305.

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଚରିତ୍ର ହିଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି, ଏବଂ ଏହାର ଭିତରେ ଏହି କଥା ସମ୍ମିଳିତ ଅଛି ଯେ ସେ ଜଣେ ଈର୍ଷାପରାୟଣ ଈଶ୍ୱର। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ଦୁଇଥର ମନ୍ଦିରକୁ ଶୁଦ୍ଧ କଲେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଈର୍ଷା ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ମନ୍ଦିରର ପ୍ରଥମ ଶୁଦ୍ଧିକରଣରେ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖିଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନେ ପରେ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଈର୍ଷାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲା।

> ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ନିସ୍ତାରପର୍ବ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା, ଏବଂ ଯୀଶୁ ଯିରୂଶାଲେମକୁ ଗଲେ। ସେ ମନ୍ଦିରରେ ବୃଷ, ଭେଡ଼ା ଓ ପରା ବିକ୍ରୟ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଓ ମୁଦ୍ରା ବଦଳାଇବାଲାମାନଙ୍କୁ ବସିଥିବା ଦେଖିଲେ। ତାପରେ ସେ ଛୋଟ ଦୋରୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗୋଟିଏ ଚାବୁକ ତିଆରି କରି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ, ଭେଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ଓ ବୃଷମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ; ଏବଂ ମୁଦ୍ରା ବଦଳାଇବାଲାମାନଙ୍କର ଟଙ୍କା ଛିଟାଇଦେଇ, ତାଙ୍କର ଟେବୁଲମାନଙ୍କୁ ଉଲଟାଇଦେଲେ। ଏବଂ ପରା ବିକ୍ରୟ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଏହି ସବୁକୁ ଏଠାରୁ ନେଇଯାଅ; ମୋର ପିତାଙ୍କ ଗୃହକୁ ବାଣିଜ୍ୟର ଗୃହ କରିନଅ। ତାହାପରେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସ୍ମରଣ କଲେ ଯେ ଲେଖାଯାଇଛି, "ତୁମ ଗୃହ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ମୋତେ ଗ୍ରସି ନେଇଛି।" ଯୋହନ 2:13–17।

ଶାସ୍ତ୍ରରେ, ହିବ୍ରୁ ଓ ଗ୍ରୀକ—ଉଭୟ ଭାଷାରେ "ଉତ୍ସାହୀ" ବୋଲି ଯେ ଶବ୍ଦ ଅଛି, ସେହି ଶବ୍ଦ "ଈର୍ଷାଳୁ" ବୋଲି ଅର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ। ଏହି ଦୁଇଟି ଏକେଇ ଶବ୍ଦ। ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମନ୍ଦିରକୁ ଶୁଦ୍ଧ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଈର୍ଷାକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବର ସେହି ଗୁଣ ଯାହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଜ୍ଞାରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଯାହା ବିଶେଷକରି ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ମୋଶେ ଦୁଇ ଫଳକ ସହିତ ପର୍ବତରୁ ଅବତରଣ କରି, ଆହାରୋଣ କ'ଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଲୋକମାନେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ, ତାହା ବୁଝିଲେ, ସେ ଦୁଇ ଫଳକକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ। ସେହି ଦୁଇ ଫଳକ ଈର୍ଷାର ସତ୍ୟ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଥିଲା, କାରଣ ସେମାନେ ଏମିତି ଭୌତିକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଣେ ଈର୍ଷାଳୁ ଈଶ୍ୱର ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ମୋଶେ ସେହି ଦୁଇ ଫଳକକୁ ଭଙ୍ଗିଦେଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଜ୍ଞାରେ ଚିହ୍ନିତ ସେହି ଈର୍ଷାକୁ ନିଜେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ।

> ତାହାପରେ ମୋଶେ ଘୁରି ପର୍ବତରୁ ତଳକୁ ଅବତରଣ କଲେ, ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଦୁଇଟି ପାଟି ତାଙ୍କ ହାତରେ ଥିଲା; ସେହି ପାଟିଦ୍ୱୟର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଲେଖା ଥିଲା; ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଓ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲିଖିତ ଥିଲା। ଏବଂ ସେହି ପାଟିଦ୍ୱୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା, ଓ ସେହି ଲେଖା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲେଖା ଥିଲା, ପାଟିଦ୍ୱୟ ଉପରେ ଖୋଦିତ। ଯେତେବେଳେ ଯିହୋଶୂୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୟଧ୍ୱନିର କୋଳାହଳ ଶୁଣିଲେ, ସେ ମୋଶେଙ୍କୁ କହିଲେ, ଶିବିରରେ ଯୁଦ୍ଧର କୋଳାହଳ ଅଛି। ସେ କହିଲେ, ଏହା ବିଜୟ ପାଇଁ ହୁଁକାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ସ୍ୱର ନୁହେଁ, ପରାଜିତ ହୋଇ କ୍ରନ୍ଦନ କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଗୀତ ଗାଉଥିବାମାନଙ୍କର ଶବ୍ଦ ଶୁଣୁଛି। ଏବଂ ଏପରି ହେଲା, ସେ ଯେତେବେଳେ ଶିବିରର ନିକଟକୁ ଆସିଲେ, ସେ ବଛୁରଟିକୁ ଓ ନୃତ୍ୟକୁ ଦେଖିଲେ; ତାହାପରେ ମୋଶେଙ୍କ କ୍ରୋଧ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲା, ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ପାଟିଦ୍ୱୟକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ପର୍ବତତଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ। Exodus 32:15–19.

ସେହି ଦୁଇଟି ଟାକ୍ତି ଥିଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ସାକ୍ଷ୍ୟ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ର ହେଉଛି ସେହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଢ଼ିଉଠିବାକୁ ଥିବା। ସେହି ଦୁଇଟି ଟାକ୍ତି ଇର୍ଷ୍ୟାର ସତ୍ୟ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଥିଲା, ଏବଂ ଯେ ସମୟରେ ଇର୍ଷ୍ୟାର ସତ୍ୟ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଥିଲା, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଆହରୋନ ଇର୍ଷ୍ୟାର ଏକ ଜାଲିଆତି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଥିଲେ। ଯେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଗଢ଼ନ ହୋଇଛି, ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଓ ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତାର ବସ୍ତ୍ର ରହେ; ତଥାପି ଆହରୋନଙ୍କ ଉତ୍ସବପାଳନକାରୀମାନେ ନିର୍ବସ୍ତ୍ର ହୋଇ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ଲାଓଦିକୀୟ ଥିଲେ। ଲାଓଦିକୀୟମାନେ "ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ, ଦୟାଜନକ, ଦରିଦ୍ର, ଅନ୍ଧ, ଏବଂ ନିର୍ବସ୍ତ୍ର"।

> ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୋଶୀ ଦେଖିଲେ ଯେ ଲୋକମାନେ ନଗ୍ନ ଥିଲେ; (କାରଣ ଆହରୋଣ ସେମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଲଜ୍ଜା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନଗ୍ନ କରିଥିଲେ)। ଯାତ୍ରା 32:25।

୧୮୫୬ ମସିହାରେ, ଜାଲିଆତି ଚାର୍ଟ ତିଆରି ହେବାର ସାତ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ, ଜେମ୍ସ ଏବଂ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍—ଉଭୟେ—ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଯେ ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଲାଓଦିକିଆର ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲା। ୧୮୬୩

ମସିହାରେ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ସେହିପରି "ନିର୍ବସ୍ତ୍ର" ଥିଲା, ଯେପରି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ୍ ଶାବ୍ଦିକ ଭାବରେ "ନିର୍ବସ୍ତ୍ର" ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଜାଲିଆତି ଈର୍ଷ୍ୟାର ପ୍ରତିମାକୁ ଘିରି ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ଆହରୋନ୍ ଯେ ଜାଲିଆତି ପ୍ରତିମା ତିଆରି କରିଥିଲେ, ସେଥି ଥିଲା ସୁନାରେ ନିର୍ମିତ ଗୋଟିଏ ମୂର୍ତ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେହିଟା ଥିଲା ଗୋଟିଏ ବଛୁରାର ପ୍ରତିରୂପ, ଯାହା ଗୋଟିଏ ପଶୁ। ସେହିଟା ପଶୁର ପ୍ରତିମା ଥିଲା, ଏବଂ ସେହିପରି ପଶୁ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିମା ଥିଲା। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରା ପଶୁର ଏକ ପ୍ରତିମା ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେହିଟା ସେହି ଦେବଦେବୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସର୍ଗ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆହରୋନ୍ ଅନ୍ୟାୟଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଇସ୍ରାଏଲ୍ କୁ ମିଶରର ଦାସତ୍ୱରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲେ।

> ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କ ହାତରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଏବଂ ଗଳିତ ବଛୁରଟି ତିଆରି କରି ସାରିବା ପରେ ଖୋଦାଇବା ଔଜାରରେ ତାହାକୁ ଆକୃତି ଦେଲେ; ଏବଂ ସେମାନେ କହିଲେ, ହେ ଇସ୍ରାଏଲ, ଏହିମାନେ ତୁମର ଦେବତା, ଯେମାନେ ତୁମକୁ ମିଶର ଦେଶରୁ ବାହାର କରି ଆଣିଛନ୍ତି। ଏବଂ ଆହାରୋଣ ଏହା ଦେଖି ତାହାର ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ବେଦୀ ନିର୍ମାଣ କଲେ; ଏବଂ ଆହାରୋଣ ଘୋଷଣା କରି କହିଲେ, କାଲି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପର୍ବ ହେବ। ଏବଂ ପରଦିନ ସେମାନେ ଅତି ପ୍ରଭାତେ ଉଠି ହୋମବଳି ଅର୍ପଣ କଲେ, ଏବଂ ଶାନ୍ତିବଳି ଆଣିଲେ; ତାପରେ ଲୋକମାନେ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ଓ ପାନ କରିବାକୁ ବସିଲେ, ଏବଂ କ୍ରୀଡ଼ା କରିବା ପାଇଁ ଉଠିଲେ। ଯାତ୍ରା 32:4–6।

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରାଟି ଏକ ପଶୁର ପ୍ରତିମା ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଏହା ମିଥ୍ୟା ଦେବଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହିପରି ଏହା ପଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରତିମା (ଅର୍ପଣ) ଥିଲା। ସେହି ପ୍ରତିମା ସୁନାରେ ନିର୍ମିତ ଥିଲା, ଯାହା ବାବିଲର ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଏହା ଏକ ବଛୁରା ଥିଲା, ଯାହା ପବିତ୍ରସ୍ଥାନୀୟ ସେବାରେ ଅର୍ପଣର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପ ଅଟେ। ଏହା ମିଶରର ଦେବଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ହୋଇଥିଲା। ରହସ୍ୟମୟ ବାବିଲ (କାରଣ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସାକ୍ଷ୍ୟମାନେ ଜଗତର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ) ଏକ ପଶୁର ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିଥିବା ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀରେ ଗଠିତ। ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ପଶୁ ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିଛି, ସେହି ପଶୁ ହେଉଛି ଜାତିସଂଘ (ଦଶ ରାଜା), ଏବଂ ସେ ଅଜଗର, ନାସ୍ତିକତା ଓ ମିଶରର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ। ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜେ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଏକ ଜାଲିଆତି ପ୍ରତିରୂପ। ଆରୋଣ ଯେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରାକୁ ମିଶରର ଦେବଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲେ, ତାହା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ସତରହ ଅଧ୍ୟାୟର ମହା ବେଶ୍ୟାଙ୍କର ପୂର୍ବଛାୟା ଥିଲା, ଯିଏ ବାବିଲ (ସୁନା), ଏକ ପଶୁ (ମିଶର) ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିଥିବା, ଏବଂ ଏକ ଜାଲିଆତି ମଣ୍ଡଳୀ (ବଛୁରା) ଅଟନ୍ତି।

ଏହି ସମୟରେ ହାରୋଣ ଏକ ବେଦୀ ନିର୍ମାଣ କଲେ, ଯାହା, ଯେପରି ଏମାତ୍ର ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି, ସତ୍ୟ ବେଦୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପରେ ସେ ଉପାସନାର ଏକ ଜାଲିଆତି ପ୍ରଣାଳୀ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କଲେ, କାରଣ ସେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ପର୍ବ ଘୋଷଣା କଲେ। ହାରୋଣଙ୍କ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରଟି ପଶୁର "ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି" ଏବଂ "ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ" ଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଏକ ଜାଲିଆତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ "ସମ୍ମୁଖରେ" ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କର ମିଥ୍ୟା ଉପାସନା-ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଉଦ୍‌ଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଦିନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା।

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ହେଉଛି ସେହି ଶକ୍ତି, ଯେଉଁଥି ଜନ୍ତୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରେ ଏବଂ ପରେ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ତାହାର ଉଦାହରଣ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ବାଧ କରେ। ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଉପାସନା-ପ୍ରଣାଳୀକୁ ସମସ୍ତ ଜଗତ ଉପରେ ବଳପୂର୍ବକ ଆରୋପ କରିବାର ଶକ୍ତି ଅଛି, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ଜନ୍ତୁର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚରରେ, ତାହାର "ସମ୍ମୁଖରେ", କରେ।

> ଏବଂ ମୁଁ ପୃଥିବୀରୁ ଉପରକୁ ଆସୁଥିବା ଆଉ ଜଣେ ପଶୁକୁ ଦେଖିଲି; ଏବଂ ତାହାର ମେଷଶାବକ ପରି ଦୁଇଟି ଶିଙ୍ଗ ଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଅଜଗର ପରି କଥା କହୁଥିଲା। ଏବଂ ସେ ତାହାର ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଥମ ପଶୁର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀକୁ ଓ ତାହାରେ ବାସ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରଥମ ପଶୁଙ୍କୁ ଉପାସନା କରାଏ, ଯାହାର ମାରାତ୍ମକ ଘାଉ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13:11, 12.

ପାପର ମନୁଷ୍ୟ, ଯିଏ ପୋପତନ୍ତ୍ର, ସେହି ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ତେରୋ ଅଧ୍ୟାୟର ସମୁଦ୍ରୀୟ ପଶୁ ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଏକ ଅଜଗର ପରି କହେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଜଗତକୁ

ତାହାର “ସମ୍ମୁଖରେ” ପଶୁର ଏକ ପ୍ର ତିମା ସ୍ଥ ।ପନ କରିବାକୁ ବାଧ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରେ। ଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର (ପୃଥିବୀୟ ପଶୁ)ର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପଶୁ ହେଉଛି ପୋପତନ୍ତ୍ର (ସମୁଦ୍ର ୀୟ ପଶୁ)। ପୋପତନ୍ତ୍ର ଏକ ଜାଲିଆତି ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ , ଏବଂ ଆରୋଣ ତାହାର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ର ତିମାକୁ ଏକ ଜାଲିଆତି ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ର ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ଥ ।ପନ କରିଥିଲେ, କାରଣ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟ ବେଦୀ। ପରେ ଆରୋଣ ଉପାସନାର ଏକ ଭ୍ର ।ନ୍ତ ପଦ୍ଧ ତି ସ୍ଥ ।ପନ କଲେ, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନରେ ହେବାକୁ ଥିବା ପର୍ବଦିନର ଘୋଷଣା ଦ୍ଵ ।ରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ମଧ ଉପାସନାର ଏକ ଭ୍ର ।ନ୍ତ ପଦ୍ଧ ତିକୁ ବାଧ କରେ, ଏବଂ ଏହା ମଧ ଉପାସନାର ଏକ ଜାଲିଆତି ଦିନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ।

ଯେତେବେଳେ ମୋଶେ ପର୍ବତରୁ ଅବତରଣ କଲେ, ସେତେବେଳେ ବିବାଦଟି ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟା ଈର୍ଷ୍ୟାର ପ୍ରତିମା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା—ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରତିମା କିମ୍ବା ଶୟତାନଙ୍କର ପ୍ରତିମା। ଏହି ନକଲି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଥିଲା ଏକ ନକଲି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ (ବେଦୀ), ଏକ ନକଲି ଅନୁଭବ (ଲାଓଡିକୀୟ), ଏକ ନକଲି ଉପାସନା-ଦିନ (“ଆସନ୍ତାକାଲି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ପର୍ବ ଅଟେ”)। ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁରର ବିଦ୍ରୋହ ଶୀଘ୍ର-ଆସୁଥିବା ରବିବାର ଆଇନର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା 1863 ମସିହାର ଲାଓଡିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ବିଦ୍ରୋହକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକ ଉପରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ମଣିମୁକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଆବୃତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନକଲି ଫଳକ ପ୍ରଚଳିତ କରାଯାଇଥିଲା। ସେହି ଦୁଇଟି ଫଳକକୁ ମୋଶା ପର୍ବତ ଉପରେ ଯେ ଦୁଇଟି ଫଳକ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ସେଥିରେ ପ୍ରତିରୂପିତ କରାଯାଇଥିଲା। ୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ସରକାର ସହ ଏକ ଆଇନଗତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା; ଏହାଦ୍ୱାରା ମିଲରାଇଟ ଆନ୍ଦୋଳନର ଶେଷ ହେଲା ଏବଂ ଲାଓଦିକିଆ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଆଇନସମ୍ମତ ଭାବରେ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଭାବେ ନିବନ୍ଧିତ କରାଗଲା। ସେହି ସମ୍ପର୍କଟିକୁ ଆରୋନଙ୍କ ପଶୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ଭାବେ ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ରାଜ୍ୟର ସଂଯୋଗ ଭାବରେ ପରିଭାଷିତ; ଏହିପରି ଏହା ୧୮୬୩ ମସିହାରେ ମିଲରାଇଟମାନେ ଚର୍ଚ୍ଚ-ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବାକୁ ପ୍ରତିରୂପିତ କରେ, ଏବଂ ସେହିପରି ସମୀପସ୍ଥ ରବିବାର ନିୟମ ସମୟରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିରୂପିତ କରେ।

ଲାଓଦିକିୟାର ନକଲିଆ ଅନୁଭବକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଆହାରୋନଙ୍କର ନଗ୍ନ ନୃତ୍ୟକାରୀ ମୂର୍ଖମାନେ, 1856 ମସିହାରେ ମିଲେରୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ଯେପରି ହୋଇଯାଇଥିଲା, ସେହିପରି ଥିଲେ। ଆହାରୋନଙ୍କର ନୃତ୍ୟକାରୀ ମୂର୍ଖମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଆତ୍ମିକ ଅନୁଭବଟି, ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଚରିତ୍ରର ଈର୍ଷ୍ୟାକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ମୋଶାଙ୍କ ଅନୁଭବ ସହିତ ବିପରୀତ ରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ “ନୃତ୍ୟ” ହେଉଛି ଭ୍ରମର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଆହାରୋନଙ୍କର ନୃତ୍ୟକାରୀ ମୂର୍ଖମାନେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ସେହି ଭ୍ରମକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ନବୁଖଦ୍ନେଜରଙ୍କର ବାଦ୍ୟଦଳର ସୁରକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ “ନାଚିବାକୁ” ବାଧ୍ୟ କରେ, ଏବଂ ସୋରର ବେଶ୍ୟା ତାହାର ଗୀତଗୁଡ଼ିକ ଗାଏ।

1863 ମସିହାରେ, ଲାଓଦିକିୟ ମିଲେରୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆଇନଗତ ଭାବେ ନିବନ୍ଧିତ ଲାଓଦିକିୟ ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେଲା। ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାମାନଙ୍କରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିବା ପରି, 1863 ମସିହାରେ ଯିରୀହୋ ପୁନର୍ନିର୍ମିତ ହେଲା, କାରଣ ଯିରୀହୋ ଲାଓଦିକିୟାର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଏବଂ ଯେରୁଶାଲେମ ନଗରୀର ଏକ କୃତ୍ରିମ ପ୍ରତିରୂପ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। 1863 ମସିହାରେ, ଏକ କୃତ୍ରିମ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଚିତ୍ରପଟର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଆହାରୋଣ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବଛୁର ଏବଂ ନୃତ୍ୟରତ ମୂର୍ଖମାନଙ୍କ ଇତିହାସର ଏକ ପୁନରାବୃତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲା। ରକ୍ତ ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତିର ଇତିହାସକୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଇତିହାସକୁ ଚିତ୍ରିତ କରିବା ପାଇଁ ପୁନଃପୁନି ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ପ୍ରୟୋଗ ଈର୍ଷ୍ୟାର ପ୍ରତିମାକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରିଥିବା ବିବାଦରେ ମୋଶା ଓ ଆହାରୋଣଙ୍କ ଇତିହାସ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମନ୍ୱିତ ଅଟେ।

୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ଲାଓଦିକିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ପ୍ରଥମ ପିଢ଼ୀର ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ବଳିପୀଠର (ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ) ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଦ୍ୱାରରେ (ମଣ୍ଡଳୀରେ) ଈର୍ଷ୍ୟାର ଏକ ପ୍ରତିମା ସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା। ପରେ ସେହି ପ୍ରଥମ ପିଢ଼ୀ ଅଭଦ୍ରତାମାନଙ୍କର କ୍ରମେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ଇତିହାସରେ “ପ୍ରବେଶ” କଲା।

> ତାହାପରେ ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର , ଏବେ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ତୁମ ଚକ୍ଷୁ ଉପରେ ଉଠା। ତେଣୁ ମୁଁ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଉଠାଇଲି, ଏବଂ ଦେଖ, ବେଦୀର ଫାଟକର ପ୍ର ବେଶଦ୍ୱ ।ରରେ ଉତ୍ତ ର ଦିଗକୁ ଈର୍ଷ୍ୟ ।ର

ଏହି ପ୍ର   ତିମା ଥିଲା। ଯିହିଜେ ୍କଲ 8:5।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ବିଚାରବିମର୍ଶକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବୁ।

"ଏହି ଭୟଙ୍କର ଓ ଗମ୍ଭୀର ସମୟରେ ଆମର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ? ହାୟ, କଳିସିଆରେ କେତେ ଅହଂକାର ପ୍ରବଳ ହେଉଛି, କେତେ କପଟ, କେତେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା, ପୋଷାକ ପ୍ରତି କେତେ ଆସକ୍ତି, କେତେ ହାଲୁକାଚିତ୍ତତା ଓ ମନୋରଞ୍ଜନରସ, କେତେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟଲାଭର ଆକାଙ୍କ୍ଷା! ଏହି ସମସ୍ତ ପାପ ମନକୁ ଏପରି ଆବୃତ କରିଦେଇଛି ଯେ, ନିତ୍ୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରାଯାଇନାହିଁ। ଆମେ କି ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବୁନାହିଁ, ଯେପରି ଆମେ ଜାଣିପାରିବୁ ଯେ ଏହି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସରେ ଆମେ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଅଛୁ? ଏହି ସମୟରେ ଆମ ପାଇଁ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁଥିବାବେଳେ ଆମେ ପାପୀମାନେ କେଉଁ ଅବସ୍ଥାନରେ ରହିବା ଉଚିତ, ସେଥି ପ୍ରତି ଆମେ କି ସଚେତନ ଓ ଜ୍ଞାନବାନ ହେବୁନାହିଁ? ଯଦି ଆମର ଆତ୍ମାର ଉଦ୍ଧାର ପ୍ରତି କିଛିମାତ୍ର ମନୋଯୋଗ ଅଛି, ତେବେ ଆମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ। ଆମେ ସତ୍ୟ ଅନୁତାପ ସହ ଯେହୋବାଙ୍କୁ ଖୋଜିବାକୁ ହେବ; ଆମେ ଆତ୍ମାର ଗଭୀର ଭାଙ୍ଗଚୁର ସହ ଆମ ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମୋଚିତ ହେଉ।"

"ଆମେ ଆଉ ମୋହିତ ଭୂମିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଆମର ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ଶେଷ ସୀମାକୁ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେଉଛୁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣ ପଚାରୁ, ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କେମିତି ଅଛି? ଆମେ ଜାଣୁ ନାହୁଁ, କେତେ ଶୀଘ୍ର ଆମର ନାମଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଓଷ୍ଠରେ ଆସିପାରେ, ଏବଂ ଆମର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତିମ ଭାବେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇପାରେ। ଆହା, ଆହା, ସେହି ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କେମିତି ହେବ! ଆମେ କି ଧର୍ମୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଗଣିତ ହେବୁ, ନାହିଁଲେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ସହିତ ଗଣନାରେ ଆସିବୁ?"

"ମଣ୍ଡଳୀ ଉଠି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଉ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜର ପଶ୍ଚାଦ୍‌ପତନ ପାଇଁ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କରୁ। ପ୍ରହରୀମାନେ ଜାଗ୍ରତ ହେଉନ୍ତୁ, ଏବଂ ତୂର୍ଯ୍ୟଧ୍ୱନିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଧ୍ୱନିତ କରନ୍ତୁ। ଏହା ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ସତର୍କବାଣୀ, ଯାହା ଆମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ହେବ। ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସେବକମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି, 'ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଡାକ, କ୍ଷମା କରିବା ନାହିଁ, ତୁମର ସ୍ୱରକୁ ତୂର୍ଯ୍ୟ ପରି ଉଚ୍ଚ କର, ଏବଂ ମୋର ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅପରାଧ ଓ ଯାକୋବର ଗୃହକୁ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ଦେଖାଇଦେଅ' (Isaiah 58:1)। ଲୋକମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଯଦି ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ ନିର୍ବ୍ୟର୍ଥ; ଯଦିଓ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଜଣେ ଦୂତ ଅବତରଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ସହ କଥା କହନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ମଧ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ସେତିକି ମାତ୍ର ଫଳଦାୟକ ହେବ, ଯେପରି ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଶୀତଳ କର୍ଣ୍ଣରେ କଥା କହୁଛନ୍ତି।"

"କଳିସିଆକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜାଗ୍ରତ ହେବାକୁ ପଡିବ। ସେ ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ କରିଲେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା କେବେ ମଧ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ। ହୃଦୟର ଗଭୀର ଅନୁସନ୍ଧାନ ହେବା ଉଚିତ। ଏକତାପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅବିରତ ପ୍ରାର୍ଥନା ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞାମାନଙ୍କୁ ଆପଣା କରିବା ଉଚିତ। ପୁରାତନ ସମୟରେ ଯେପରି ଶୋକବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ଦେହକୁ ଆବୃତ କରାଯାଉଥିଲା, ସେହିପରି ନୁହେଁ, ବରଂ ଆତ୍ମାର ଗଭୀର ନମ୍ରତା ଥିବା ଉଚିତ। ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା ଓ ଆତ୍ମୋନ୍ନତି ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ସାନ୍ତ୍ୱନାମାତ୍ର କାରଣ ମଧ ନାହିଁ। ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରବଳ ହସ୍ତ ତଳେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ନମ୍ର କରିବା ଉଚିତ। ସେ ସତ୍ୟସନ୍ଧାନୀମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ।" Selected Messages, book 1, 125, 126.